

CUPRINS

Introducere

Pregătește-te de război	3
Ascultă-ți tatăl	5
Ce ești?	17

Partea I. Capitalism versus comunism, imaginea de ansamblu

Capitolul 1. Am fost avertizați	25
Capitolul 2. O altfel de educație	35
Capitolul 3. Profesori minunați – profesori adevărați	57
Capitolul 4. Cine a ucis mai mulți oameni?	69
Capitolul 5. Unde au dispărut eroii noștri?	89
Capitolul 6. Săracii aristocrați americani	105
Capitolul 7. Ce pot face eu?	135
Capitolul 8. Autoapărarea	165
Capitolul 9. Profituri infinite	179
Capitolul 10. Arhitecții viitorului	201
Capitolul 11. Un milion de căi spre paradis	215
Capitolul 12. Fapte, nu vorbe	241
Capitolul 13. Cum să predai capitalismul în sânul familiei	257

Partea a II-a. Echipele și Triunghiul B-I

Introducere la Partea a II-a	291
Capitolul 14. Cel mai de preț bun al unui antreprenor	315

Partea a III-a. Libertate versus putere

Introducere la Partea a III-a	345
Capitolul 15. America se trezește	351
Capitolul 16. Înălță-te deasupra tuturor	383

Capitolul 17. Fii chiar tu Rezerva Federală	401
Capitolul 18. Înțelepciunea antică și înțelepciunea postmodernă	405

Partea a IV-a. Viitorul banilor și viitorul comunismului

Introducere la Partea a IV-a	415
Capitolul 19. Ziua de poimâine	419
Capitolul 20. Emergența din urgență	433
Capitolul 21. Pregătirea viitorului	443
Despre autor	449

CAPITOLUL 1

AM FOST AVERTIZAȚI

Pe 29 septembrie 1959, Nikita Hrușcirov, președintele Consiliului de Miniștri al Uniunii Sovietice, ne-a avertizat:

*Copiii copiilor voștri vor trăi în comunism. Voi, americanii, sunteți foarte creduli. Nu, nu veți accepta **comunismul** imediat, dar vom continua să vă servim **socialismul** în porții mici până când, într-o bună zi, vă veți da seama că sunteți comuniști. Nu e nevoie să luptăm cu voi. Vă vom slăbi economia încet-încet, până când veți cădea ca niște fructe răscoapte în mâinile noastre. [Evidențierea îmi aparține.]*

Pe 3 ianuarie 1973, avionul militar în care mă aflam a oprit la terminalul pentru pasageri al bazei militare aeriene Norton din California de Nord.

La bord se aflau aproximativ 250 de soldați din trupele de marină, infanterie și pușcași marini care se întorceau din Războiul din Vietnam.

De ce îmi amintesc atât de bine data? Pentru că data la care ne-am întors acasă, numită adesea „data de rotație“, a fost foarte importantă pentru noi toți. Eram conștienți că mulți dintre cei care au plecat să lupte pentru patrie nu s-au mai întors.

În timp ce aeronava era garată, ofițerul-șef ni s-a adresat prin interfon:

America s-a schimbat. Sfatul meu este să vă îmbrăcați în haine civile imediat ce vă luați bagajul. Nu părăsiți baza militară în uniforme. Există mii de protestatari care vă așteaptă. America s-a schimbat. Vă urez succes și mulțumesc că v-ați făcut datoria. Bun-venit acasă!

Nu m-a întâmpinat nimeni. Pe mulți alții, da. În terminalul bazei, soțiile, mamele, tații, rudele și iubitele militarilor îi așteptau făcându-le cu mâna.

La ieșirea din bază se aflau mii de protestatari, majoritatea cam de aceeași vârstă cu noi, tinerii coborâți din avion. Când eram pe punctul să mă debarc, am tras adânc aer în piept și am auzit parcă avertismentul lui Hrușciov:

Copiii copiilor voștri vor trăi în comunism.

Eram locotenent-major de infanterie marină și aveam în subordine 16 pușcași marini tineri, unii încă adolescenți. Am plecat împreună și tot împreună ne-am întors acasă, pentru „rotație“.

După ce ne-am luat bagajele, ne-am mulțumit reciproc și ne-am îmbrățișat de rămas-bun. Apoi am intrat în terminalul militar ca să ne îmbrăcăm în haine civile.

Cei mai mulți tineri erau așteptați de familii. A fost un moment emoționant pentru mame, tați, soții și copii, care se îmbrățișau și plângeau.

Mi s-a rupt sufletul când am văzut că unii militari plângeau fiindcă nu fuseseră întâmpinați de soțiile lor. Ci de avocații soțiilor lor, cu actele de divorț în mână.

Unul dintre pușcașii marini întâmpinați de avocat era prietenul meu John. Fuseserăm amândoi piloți de vânătoare și zburaserăm împreună tot anul. L-am lăsat în lacrimi, în timp ce avocatul îi dădea vestea. Soția lui, Pat, se mutase cu un alt bărbat și îi cerea acum să divorțeze. Bun-venit acasă!

Cel mai periculos moment din război a fost... să trecem printre miile de protestatari. Am fost lovit imediat cu un ou crud și scuipat de o tânără care purta o pancartă pe care scrisese cu furie: „Ucigași de copii“.

Au trecut aproape 20 de minute până am reușit să urc într-un taxi. Au fost 20 de minute foarte lungi, timp în care am înfruntat abuzurile verbale, agresiunile fizice, îmbrâncelile și ghionturile „hipioților“ – bărbați și femei de vârsta mea. În cele din urmă, un taxi a străbătut mulțimea și am plecat spre aeroportul din San Francisco pentru a lua un avion spre Hawaii.

În timp ce zborul United Airlines traversa Pacificul, am auzit parcă avertismentul lui Hrușciov:

Voi, americanii, sunteți foarte creduli. Nu, nu veți accepta comunismul imediat, dar vom continua să vă servim socialismul în porții mici până când, într-o bună zi, vă veți da seama că sunteți comuniști.

Bun-venit acasă!

Pe aeroportul din Honolulu mă aștepta tatăl meu, tatăl meu sărac. Mama murise în 1970, pe când urmam cursurile de pilot în Pensacola, Florida. În mașină, în drum spre casă, conversația dintre mine și tata nu a fost prea dinamică.

Am străbătut drumul în tăcere. Acasă, Războiul din Vietnam era nepopular. Când eram în liceu, mama și tata și-au luat doi ani de concediu ca să se înscrie în Corpul Păcii... așa că nu au fost încântați când m-am înrolat la pușcașii marini.

La câteva zile după ce m-am întors acasă, un reporter de la un ziar local m-a sunat ca să îmi solicite un interviu. Abordarea lui: „Fiul lui Ralph Kiyosaki s-a întors din Vietnam.“ Tatăl meu, care fusese inspector-general școlar, era un om cunoscut în Hawaii. Totodată, candidase pentru funcția de guvernator adjunct al statului Hawaii din partea Partidului Republican și pierduse de o manieră categorică. Guvernatorul îl pusese pe tata pe lista neagră, blocându-i accesul la slujbele guvernamentale din Hawaii și lăsându-l astfel fără serviciu.

În revista *Forbes*, statul Hawaii a fost numit Republica Populară Hawaii. Ca reprezentant al republicanilor, candidatura tatei nu a avut nicio șansă. Locuitorii statului Hawaii simpatizează atât de mult cu stânga liberală democrată, încât, glumind, unii s-au declarat uimiți că statul nu a votat anexarea de către China.

Tata a îndeplinit și funcția de șef al HSTA, Hawaii State Teacher's Association (Asociația Profesorilor din Statul Hawaii), organizația sindicală a profesoriilor din respectivul stat.

Oricine l-a studiat pe Marx și a citit *Manifestul comunist* știe că sindicatele sunt marxiste. După cum a spus Marx:

Proletari din toate țările, uniți-vă! Nu aveți de pierdut decât lanțurile.

În timpul alegerilor prezidențiale din 2020, care l-au detronat pe președintele Donald Trump, ofensiva a fost condusă de cel mai mare și mai puternic sindicat din Statele Unite, Asociația Națională a Educației (NEA).

În 1993, revista *Forbes* (care se autointitula un „instrument capitalist“) a publicat o serie de articole, printre care și acesta: „Lăsați copilașii: Cum distruge Asociația Națională a Educației învățământul public.“

În articolul revistei *Forbes*, NEA este descrisă în felul următor:

Asociația Națională a Escrocheriei – un sindicat agresiv, care nu ezită să folosească fraudă și constrângerea pentru a-și servi interesele.

Potrivit articolului:

Ascensiunea NEA este direct legată de declinul, în ultimii 30 de ani, al educației americane – calitativ, dar mai ales cantitativ: de costul zdrobitor și în continuă creștere plătit de educație.

Pe 15 februarie 2021, *The American Conservative* a publicat acest articol: „Sindicatul profesorilor au fost întotdeauna groaznice“.

Articolul susținea următoarele:

Comportamentul sindicatelor profesorilor în timpul pandemiei confirmă că porecla primită de NEA de la revista Forbes în anii 1990 este binemeritată: „Asociația Națională a Escrocheriei“. Ultimul act de trădare a elevilor americani nu este o surpriză, având în vedere istoria îndelungată de sabotare a învățământului de către sindicate. Încă din anii 1970, Asociația Națională a Educației a fost principala susținătoare a predării „fără vinovăție“: orice s-ar întâmpla, profesorii nu pot fi acuzați de nimic. Sindicatele au declanșat greve pentru a împiedica „intervenția părinților“ în învățământul public. În 1988, Chicago Tribune a conchis că Asociația Profesorilor din Chicago deține „asupra activității școlilor publice un control la fel de mare ca al Inspectoratului Școlar din Chicago“ și „un control mai mare decât al directorilor, părinților, contribuabililor și alegătorilor“.

NEA reprezintă profesorii și alți profesioniști din domeniul educației. NEA este cel mai mare sindicat din Statele Unite, cu aproape 3 milioane de membri. NEA susține interesele profesioniștilor din educație și este o forță unificatoare a membrilor săi, pentru ca aceștia să își îndeplinească angajamentele față de educația publică.

Din experiența mea, situația este diferită. Când eram în liceu, tata organiza în casa noastră întâlnirile liderilor de sindicat din învățământ. Deși eram adolescent, mi-am dat seama că sindicatul profesorilor nu urmărește îmbunătățirea educației. Din experiența mea, NEA este interesată doar de bani și de putere, confirmând proclamația lui Marx:

Proletari din toate țările, uniți-vă! Nu aveți de pierdut decât lanțurile.

În 1963, când eram în liceu, angajații hotelului și restaurantului tatălui meu bogat au intrat în grevă. Au făcut acest lucru ca să li se permită înscrierea într-un sindicat. Tatăl meu bogat m-a sunat și m-a întrebat dacă vreau să vin la hotel, să lucrez la recepție, să cazez turiști. Am lucrat trei zile la recepție, trăgând din când în când câte un pui de somn în debaraua pentru lenjerie de pat.

Când m-am întors acasă, tatăl meu sărac a fost extrem de supărat și m-a numit „lepră“ – trădător – pentru că nu susținusem greva din fața hotelului.

În 1969, anul în care am absolvit Academia de Marină Comercială de la Kings Point, am refuzat să mă înscriu în MM&P, sindicatul ofițerilor, comandanților, ofițerilor secunzi și piloților de pe navele comerciale. Am refuzat să mă înscriu, pentru că nu sunt marxist.

În 1969, m-am înrolat în Infanteria Marină a SUA pentru a lupta cu marxiștii în Vietnam.

În 1973, când m-am întors din Vietnam, mi-am amintit de greviștii de la hotelul tatălui meu bogat în timp ce îmi croiam drum printre miile de hipioți și protestatari antirăzboi. Drumul spre casă de la aeroport l-am străbătut într-o liniște aproape deplină, fiindcă părerile mele despre Războiul din Vietnam și filozofia marxistă erau la polul opus față de cele ale tatălui meu sărac. Nu voi uita niciodată acea zi.

Tata, mama și cele două surori ale mele protestau împotriva războiului. Fratele meu mai mic se înrolase în Forțele Aeriene. Am luptat amândoi în Vietnam. În 2020, eu și fratele meu l-am susținut pe Trump. Surorile mele, care îl urau pe Trump, l-au votat pe Biden.

În noiembrie 2020, Dominion Voting Systems Corporation a devenit un subiect controversat din cauza acuzațiilor de fraudare a alegerilor prezidențiale din SUA.

Lui Stalin i se atribuie adesea următoarele cuvinte:

Nu contează cine cu cine votează. Contează cine numără voturile.

Iar Hitler a avertizat:

Nu adevărul contează... ci victoria.

În 2020, votanții lui Biden au fost dezinteresați de corectitudinea alegerilor.

În 2020, puțini oameni au fost interesați de avertismentul lui Hitler:

Dacă repeți suficient de des o minciună sfruntată, în cele din urmă, oamenii îi vor da crezare.

Tot Hitler a spus:

Ce noroc pe capul guvernelor că oamenii pe care îi conduc nu gândesc!

În prezent, republicanii au solicitat renumărarea voturilor din Arizona pentru alegerile prezidențiale și verificarea acuzațiilor de fraudă electorală. Ancheta este în curs de desfășurare.*

În 1973, când m-am întors acasă din Vietnam, am fost intervievat de un post de radio din Hawaii. A fost prima dată când am dat un interviu.

Când reporterul m-a întrebat „Ce ai învățat din Vietnam?“, i-am răspuns: „Dacă tot voiam să omor niște comuniști împuțiți, mai bine rămâneam acasă și ciuruiam primăria.“ Mă bucur că interviul nu a fost difuzat niciodată.

După cum a spus colonelul de infanterie marină Frank Jessup, interpretat de Jack Nicholson, în filmul *A Few Good Men*:

Vrei adevărul? Voi nu suportați adevărul.

Replica a devenit imediat clasică, întipărindu-se definitiv în cultura americană.

Î: Vrei să spui că *Manifestul comunist* al lui Marx se infiltrează în sistemul educațional din America... prin intermediul profesorilor noștri? Vrei să spui că: „Nu vom suporta adevărul?“

R: Va trebui să răspunzi singur la această întrebare, iar ceea ce se predă acum în școlile noastre este un subiect fierbinte. Mulți părinți îngrijorați pun întrebări dificile și solicită răspunsuri, după cum a spus Albert Einstein:

Aceluia care tratează neglijent adevărul în chestiuni mărunte nu i se pot încredința treburi importante.

* Ancheta a fost finalizată între timp. Nu au fost descoperite fraude majore, menite să influențeze rezultatul alegerilor. Conform fox10phoenix.com/news/arizona-ag-no-evidence-widespread-voter-fraud-found-2020-election-mayes-brnovich. (N. trad.)

Merită repetat avertismentul lui Nikita Hrușciiov din 1959:

Copiii copiilor voștri vor trăi în comunism. Voi, americanii, sunteți foarte creduli. Nu, nu veți accepta comunismul imediat, dar vom continua să vă servim socialismul în porții mici până când, într-o bună zi, vă veți da seama că sunteți comuniști. Nu e nevoie să luptăm cu voi. Vă vom slăbi economia încet-încet, până când veți cădea ca niște fructe răscoapte în mâinile noastre. [Evidențierea îmi aparține.]

În 2020, epidemia de COVID-19 a oprit economia. Ca și cum ar fi apăsător pe butonul de pauză... s-a ivit prilejul să încetinim ritmul, să ne dăm un pas înapoi și să ne punem o mulțime de întrebări. Unele extrem de importante, după părerea mea, cum ar fi:

Sunt americanii creduli?

Ni s-au dat cumva doze mici de socialism și ne-am trezit prea târziu, după ce comunismul a prins deja rădăcini?

Libera inițiativă din America, sistemul capitalist, este cumva pe cale să cadă ca un „fruct răscopt“?

În școlile noastre se predă marxismul?

Suntem „woke“? Suntem, pentru a cita o publicație, „conștienți și atenți realmente la faptele și problemele importante, în special la cele de justiție rasială și socială“?

Iar dacă *Manifestul comunist* al lui Marx este predat în școlile noastre, inoculat ca un opioid în venele copiilor noștri de către NEA, cel mai puternic sindicat din America, ce putem face în această privință? Iată întrebarea: ce putem face în această privință?

În 2021, părinții care fac un pas în față și iau atitudine pentru a-și exprima nemulțumirea sunt considerați „teroriști interni“.

Pe 6 octombrie 2021, *The New American* scria următoarele:

„Până de curând, ar fi fost de neimaginat ca guvernul SUA să îi considere teroriști interni pe părinții care îndrăznesc să protesteze împotriva numeroaselor politici distructive ale consiliilor școlare locale. Cu toate

acestea, ceea ce până nu de mult era de neimaginat a devenit acum realitate în regimul Biden și nu este surprinzător că poziția ciudată a guvernului stârnește indignarea publică.

Conform unui memoriu publicat luni, procurorul general Merrick Garland a solicitat Biroului Federal de Investigații (FBI) să se mobilizeze împotriva părinților care se opun predării Teoriei Critice Rasiale (TCR) în școlile publice, invocând «amenințări» la adresa membrilor consiliului școlar și a profesorilor care «participă la activitatea vitală de administrare a școlilor publice ale țării noastre».

Garland a scris: «Departamentul tratează serios aceste incidente și își asumă angajamentul să își folosească autoritatea și resursele pentru a descuraja aceste amenințări, a le identifica atunci când apar și a le urmări penal dacă este cazul.»⁴

Pe 5 octombrie 2021, *National Review* publica următoarele:

„Procurorul general Merrick Garland a cerut FBI și parchetelor americane să investigheze presupusele amenințări la adresa oficialilor consiliilor școlare aduse de către o coaliție tot mai mare de părinți care sunt revoltați de impunerea unor programe școlare rasiale, de închiderea școlilor cauzată de COVID și de obligativitatea purtării măștilor în sălile de clasă.

Ordinul, anunțat printr-un memoriu publicat luni, a fost emis după ce un grup al reprezentanților consiliilor școlare a solicitat guvernului Biden să verifice dacă conflictele declanșate de părinții indignați de restricțiile COVID și de Teoria Critică Rasială încălcă Patriot Act.⁵*

* Patriot Act, lege emisă de George W. Bush în octombrie 2001, ca urmare a evenimentelor de la 11 septembrie 2001, pentru a întări atribuțiile instituțiilor menite să combată terorismul și crima organizată. (*N. trad.*)

Instrumente capitaliste

În 1996, am creat împreună cu Kim jocul *CASHFLOW*, iar în 1997 am publicat pe speze proprii *Tată bogat, tată sărac*, întrucât toate editurile din New York au refuzat cartea.

Jocul *CASHFLOW* și *Tată bogat, tată sărac* au fost primele noastre instrumente capitaliste. Au fost create pentru a combate comunismul predat în școlile noastre... prin predarea capitalismului în sânul familiilor noastre.

După cum a avertizat Marx:

Din momentul în care copiii se pot descurca fără îngrijirea mamelor lor, educația lor se va face în instituții de stat.

După cum a avertizat Lenin:

Dați-mi-i pe copiii voștri pentru patru ani și, într-o generație, voi construi un stat socialist.

După cum a avertizat Stalin:

Educația este o armă ale cărei efecte depind de cine o ține în mână și către cine este îndreptată.

Și după cum a avertizat Hitler:

Educația universală este cea mai corozivă și mai dezintegratoare otrăvă pe care liberalismul a inventat-o vreodată pentru propria sa distrugere.

Tot el ar fi spus:

Lăsați-mă să controlez manualele și voi controla statul.

Această carte, *Manifestul capitalist*, arată cum să preluăm controlul asupra educației noastre, asupra economiei noastre, asupra țării noastre și, cel mai important, asupra libertăților noastre.

CAPITOLUL 2

O ALTFEL DE EDUCAȚIE

Ce noroc pe capul guvernelor că oamenii pe care îi conduc nu gândesc!

– Adolf Hitler

Și eu îmi amintesc ziua de 9 iulie 1962, ziua în care s-a dezlănțuit iadul... după cum relatează revista *Discovery*:

Pe 9 iulie 1962, SUA au lansat o rachetă Thor de pe insula Johnston, un atol aflat la aproximativ 1 500 de kilometri (900 de mile) sud-vest de Hawaii. Racheta s-a înălțat într-un arc de cerc până la înălțimea de 1 100 de kilometri (660 de mile), apoi a coborât. La înălțimea programată, de 400 de kilometri (240 de mile), la doar câteva secunde după ora 09:00 UTC, dispozitivul nuclear de 1,4 megatone a fost detonat.

Și s-a dezlănțuit iadul.

1,4 megatone echivalează cu explozia a 1,4 milioane de tone de dinamită. Cu toate acestea, armele nucleare sunt fundamental diferite de explozivii chimici simpli. Dinamita eliberează energia sub formă de căldură și lumină. Armele nucleare degajă și ele căldură și lumină, dar și cantități mari de raze X și raze gamma – forme de lumină cu energie înaltă –, precum și particule subatomice, cum ar fi electronii și ionii grei.

Sânge pe cer

Pe 9 iulie 1962 aveam 15 ani. Familia noastră tocmai lua cina, când un fulger alb, strălucitor a străbătut casa. La început, am crezut că a fost un bliț, o rafală luminoasă de la un aparat foto de epocă. După ce a privit în jur, încercând să afle de unde se declanșase blițul, sora mea s-a apropiat de fereastră și a spus: „O, Doamne!“

În următoarele ore, timp care ni s-a părut o veșnicie, familia noastră a privit clocotul și volbura cerului, care a devenit mai întâi de culoare alb-gălbuie, aprinsă, și, în cele din urmă, a căpătat nuanțe violet-roșcate, închise. Cerul arăta exact ca un animal sau un om care sângerează, după cum au scris și ziarele: „Cineva a turnat sânge pe cer“.

Ascunși sub bănci

La școală, toată lumea discuta doar despre cele întâmplare, despre evenimentele la care fuseserăm martori direcți. Profesorii s-au străduit să ne liniștească, să își păstreze optimismul și să ne determine se ne concentrăm din nou asupra temelor școlare... Numai că explozia atomică ne îngrozise.

În anii 1960, Războiul Rece cu Uniunea Sovietică crea tensiuni. Acesta este probabil motivul pentru care cuvintele lui Hrușciiov din 1959 au avut un impact atât de puternic asupra mea.

Copiii copiilor voștri vor trăi în comunism. Voi, americanii, sunteți foarte creduli.

Puterea bombei atomice a fost cumplită, devenind o mărturie a nebuniei umane, un test de verificare a lipsei de omenie a omenirii. A fost un test de verificare a realității Războiului Rece și a amenințării comunismului.

Când tentativele șovăielnice ale profesorilor de a-i calma pe elevi au eșuat, directorul școlii a hotărât să încerce o „simulare în cazul exploziei unei bombe atomice“. Nu glumesc.

Hilo, Hawaii, unde am copilărit, este cel mai sudic oraș american, fiind situat mai la sud decât Miami, Florida. Am fost martorii puterii bombei în timp ce restul Americii dormea.

Avertismentul lui Winston Churchill din 5 martie 1946 se adeverise:

O cortină de fier s-a lăsat peste continent.

În 1962, toți elevii știau că Europa fusese despărțită de o cortină de fier.

Pe 7 mai 1954, trupele Viet Minh, conduse de generalul Vo Nguyen Giap, au invadat baza franceză de la Dien Bien Phu. Victoria forțelor comuniste a pus capăt unui secol de dominație colonială franceză în Indochina. În 1962, știam că războiul împotriva comunismului era în curs de desfășurare în Asia. În 1962, ceva îmi spunea că voi lupta în următorul război.

În timpul Războiului Rece, Agenția Americană pentru Apărarea Civilă a impus ca toate școlile să organizeze „simulări în cazul exploziei unei bombe atomice“. Simularea consta în faptul că directorul școlii declanșa un semnal de alarmă și le cerea tuturor elevilor să se ascundă sub birourile de lemn. Problema era că, după ce asistaserăm la explozia atomică din 1962, noi, elevii, știam prea multe.

Știam că băncile de lemn nu ne pot proteja... la fel cum în 2020 și în 2021 s-a dezbătut dacă purtarea măștilor și vaccinarea ne pot ajuta să ne menținem sănătoși. Și, de altfel, dacă mersul la școală ne poate îmbogăți.

Urmările pandemiei de COVID-19

21 ianuarie 2021: Bryan Renbaum de la *Maryland Reporter* a publicat următoarele:

„Odată cu scăderea numărului de cazuri de coronavirus și pe măsură ce vaccinurile vor deveni tot mai ușor accesibile, elevii din Maryland trebuie să revină în sălile de clasă“, a declarat joi guvernatorul Larry Hogan.

„Consiliile școlare nu au niciun motiv legat de sănătatea publică să împiedice accesul elevilor în școli. Niciunul. Acest fapt chiar nu este deloc controversat. Datele științifice sunt clare. Și aproape toată lumea își dorește revenirea copiilor noștri în școli“, a afirmat Hogan la o conferință de presă susținută la St. John's College din Annapolis.

Hogan a precizat că legea statului nu îi permite guvernatorului să ordone redeschiderea școlilor, fiindcă decizia este de competența fiecărei jurisdicții. Cu toate acestea, Hogan a avertizat cu severitate sindicatul profesorilor,